

[Askjær Jørgensen]

nale dertil. Hvis man nu undersøgte statistisk, hvad vandforsyning koster, henholdsvis hvor der er tale om private andelselskabsvandværker, og hvor der er tale om kommunale vandværker, ville man derigennem få et fingerpeg om, at alle offentlige vandværker – ja, at alle offentlige værker i det hele taget, ikke bare vandværker – skulle lægges ud som private værker, for derved kunne der tjenes rigtig mange penge, hr. finansminister.

Hvis regeringen får held til at leve et års tid endnu – hvad jeg meget ville beklage, men vi kan jo befrygte, der vil være disse frygtelige tilstande – vil jeg håbe, at man vil tage ad notam, at der er en masse penge at hente, i stedet for at følge det, som embedsmændene har skrevet dér. Det er også helt i strid med, hvad der blev fastslået af et politisk flertal, da vi vedtog den ny vandforsyningslov, for dér blev det konkret slået fast, at private vandværker skulle ligestilles med offentlige vandværker. Det er en grov provokation. Jeg håber, at man – jeg går ud fra, at ministeren trods alt svarer – vil forsøge at luge den slags provokationer ud fremover.

Alfred Andersen (SF):

I statsministerens og hr. Ellemann-Jensens tale blev der lagt stor vægt på, at det offentlige skulle spare. Hr. Ellemann-Jensen var inde på, at serviceniveauet i det offentlige var for højt. De samme betragtninger kunne måske anlægges om den private sektor, fordi netop også det skal med, når man taler om besparelser.

Er der behov for de mange banker, de mange supermarkeder og de mange benzinstationer? Det tvivler jeg på. Derfor bliver man nødt til også at interessere sig for, at der bliver en bedre styring af de private investeringer; det er ikke nok, man kun snakker om offentlige besparelser. Hvad hjælper offentlige besparelser, hvis de går til fejlinvesteringer i den private sektor?

Socialistisk folkeparti er ikke uenig i, at det offentlige skal med i en samfundsøkonomisk bedømmelse, men hvad ville offentlige besparelser på serviceniveauet i kommunerne betyde for vores betalingsbalanceunderskud, som der tales så meget om? Det ville betyde uhyre lidt, fordi netop den største udgiftspost i de offentlige servicefunktioner er udgifter til lønninger.

Budgetredegørelsen fortæller, at der i 1978–79 er ansat 32.000 flere i kommunerne, men hvad er alternativet til disse ansættelser? Hvad er alternativet til udbetalt arbejds løn? Det er understøttelse, og derfor er der ikke meget at hente på besparelser her, ja, der er så lidt at hente, at det ikke engang vil kunne registreres på importsiden.

Derfor vil jeg gerne sige til både fremskridtspartiet og andre, som taler om offentlige besparelser: prøv at læse redegørelsen og se, hvordan I kan finde offentlige besparelser! Jeg har forsøgt at finde ud af, hvor det offentlige kan spare, for at skatterne kan nedsættes. Det, man skal overveje, når man taler om offentlige besparelser, er, om nogen af de offentlige udgifter kan overføres til erhvervslivet, og om nogen af de offentlige udgifter er årsag til, at anlægsvirksomheden er blevet dyrere.

I budgetredegørelsen kan man finde et punkt, som hedder »erhvervsfremme«, og som er opført med 8,6 mia kr., samt »indkomstbortfald«, der er opført med 17,2 mia kr. Indkomstbortfald er arbejdsløshedsunderstøttelse, sygedagpenge osv. Altså: den fortjeneste, en virksomhed har ved at få nye maskiner, lader man samfundet betale i form af arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det fremgår også af redegørelsen, at rentefradragsretten på boligområdet, som vi har talt så meget om, giver samfundet et økonomisk tab på 7,8 mia kr. Også den fradragsret er en ting, man skal have fat på.

Det, som har fordyret kommunernes anlægsudgifter, er som sagt de høje jordpriser; når kommunerne skal købe jord op, ser man, hvor stor den post efterhånden er. Også inden for boligbyggeriet, hvortil kommunerne må betale boligsikring, fordi jordspekulanterne har fordyret det, ville der være store besparelser for det offentlige, hvis man lagde det over i den private sektor.

Derfor må man nok erkende, når man taler om dansk økonomi, at smitekilden til den økonomiske bacille, vi har, er den private ejendomsret; det er den største inflationskilde, vi har. Hr. Kjeld Olesen taler om, at der ikke er noget alternativ til en ny politik i dette folketing. Ja men det, der er spørgsmålet, er, hvad man kunne have fået ud af sin egen politik, hvis man havde stået alene i regeringen. Det er det, der er problematikken, ikke hvad alternativerne er. Hvis man